

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK / Jozefien VAN HUFFEL

KACHTEM | Trossen los! Kachtem viert Sint-Jan-de-Doper. En tooit gevels en palen met Sint-Janstrossen, zoals weleer. Onder ruikers van kruiden die genezen, feest en bidt dan een gemeenschap. Maakt ook dat ons niet gezond? Onder boeketten van wilde schoonheid doet bovendien elk talent ertoe, dat van de bakker met de Sint-Janskoeken en dat van de zanger in het koor. Na Sint-Jan volgt de vakantie. Talent, inzet en al het andere wat bloeit: nu vieren we het vooral met rust en onder parasols. Trossen los!

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Vieren met jongeren

KERK & leven, 10 JUNI 2015

Jullie artikel over de zoektocht van parochies naar nieuwe manieren om de eerste communie te vieren, deed me meteen denken aan de vieringen bij ons op school. Zoals de proclamatieviering, die ik sinds kort samen met enkele collega's opluister met mooie, akoestische liederen, live gebracht door onze schoolband, leerlingen of medeleerkrachten. Dit jaar echter wil onze pastorale werkgroep deze liedjes opnieuw naar de achtergrond verdringen, uit angst „dat men enthousiast zou applaudisseren”. Nochtans, volgens Van Dale betekent vieren „feestelijk doorbrengen of gedenken”. We hebben zo'n mooi geloof, waarom moeten we ons enthousiasme daarvoor onder stoelen of banken steken? Ik hoop alleszins dat we ooit eens het pad der vernieuwing durven in te slaan, hoe beperkt dat ook mag zijn. Onze mooie Kerk is in Vlaanderen voor onze ogen aan het sterven, waarschijnlijk omdat men al vijftig

jaar ter plaatse trappelt, terwijl onze wereld steeds sneller en verder evolueert. Onze leerlingen mogen toch de vreugde van de Heer voelen?

Laten we prachtige teksten kiezen, een bezinnend moment inlassen, maar graag in combinatie met opbeurende, vrolijke klanken, die eenieders gemoed kunnen bezielen. Ik zou trots zijn op zo'n Kerk en dubbel zo trots op mijn geloof. Misschien is het dat waarnaar onze jongeren al zo lang snakken en waarin ze heel misschien zouden meestappen. Ik wens het ons, mijn school en onze Kerk, alleszins van ganser harte toe.

Tim VAN NIEUWENHOVE, Ninove

Marthe Claudot

KERK & leven, 10 JUNI 2015

Graag wil ik kort reageren op het artikel over Marthe Claudot. Zij is namelijk de medestichtster van de beweging waarvoor ik werk, Pax Christi. Marthe Claudot is niet gestorven in 2002, maar wel op 27 februari 1983. Aan het eind

van het artikel staat er dat ze als medestichtster grotendeels werd vergeten. Dat was zeker het geval in de periode na haar vertrek uit de Pax Christi-beweging. In 1995 heeft haar zoon Michel, tijdens de viering van 50 jaar Pax Christi in Assisi, in een boeiende lezing de rol van zijn moeder uitvoerig toegelicht. Sindsdien heeft Marthe haar rechtmatige plaats als medestichtster weer ingenomen. In het boek *Kwetsbare vrede, 1945 tot vandaag* wordt de rol van Marthe Claudot evengoed beschreven als die van bisschop Théas bij de stichting van onze vredesbeweging.

Annemarie GIELEN, algemeen secretaris Pax Christi Vlaanderen

Gelukkig (1)

KERK & leven, 10 JUNI 2015

Ondanks het feit dat we het in België vrij goed hebben, glijden we snel af naar een verzuurde en droefgeestige maatschappij. Maar een doorsnee idee formuleren waarom iemand zich

gelukkig zou moeten voelen, is mijns inziens een stap te ver. Het geluksgevoel is moeilijk af te bakenen en verschilt van mens tot mens. Ik weet niet waar het rapport van Eurostat die hoge cijfers haalt waarmee wij ons geluksgevoel quoteren. Dit stemt zeker niet overeen met de werkelijkheid. Bij welke mensen hebben ze een enquête gehouden? Zeker niet bij werklozen en mensen met een levensminimum. Ik betwijfel dus dat we nooit eerder zo welvarend, hoogopgeleid en gezond waren en dat we nooit eerder zo oud werden en zo veilig leefden.

Lucas GEERAERTS, Mariakerke

Gelukkig (2)

KERK & leven, 10 JUNI 2015

Met tevredenheid las ik het standpunt *We zijn gelukkig, maar willen het niet weten*. Het wekt geloof en vertrouwen. Het deed me denken aan het volgende. Vanuit mijn bureau zie ik de ziekenkamer waarin mijn buurman vele maanden heeft

gelegen. Zijn vrouw heeft hem met liefde verzorgd. Verscheidene keren heb ik hem bezocht. De laatste weken vlotte het gesprek niet meer. Hij was nog moeilijk te verstaan. Aanwezig zijn, was voldoende. In die omstandigheden zei ik hem eens: „Maandag gingen we naar Scherpenheuvel. Ik heb daar voor jou gebeden.” Zo goed als mogelijk veerde hij op: „Dat is heel goed. Ik ben er zo blij mee.” De vreugde lag op zijn gezicht. Onlangs is hij gestorven. Als ik nu het venster zie, bid ik meermaals dat de ziel van Louis door de barmhartigheid van God in vrede ruste.

De hoop is inderdaad een levensnoodzakelijke deugd. We kunnen ons een tijd wat wijsmaken, maar zonder uitzicht op eeuwig leven is het allemaal zinloos. Toen velen Jezus verlieten, vroeg Hij aan zijn apostelen: „Willen jullie ook weggaan?” Petrus antwoordde: „Heer, naar wie zouden we gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven.”

Hermans GERARD, Langdorp